

kunde være Anledning til at nedsætte et Udvalg. I og for sig forstaar jeg ikke, at det skulde være nødvendigt at nedsætte et Udvalg om denne Sag, som vi har behandlet i Militærkommissionen, hvor vi i Virkeligheden alle har sluttet os til Forslaget. Jeg indrømmer, at man har en Fornemmelse af, at det ikke er helt med Glæde, det konservative Folkeparti har sluttet sig dertil, men jeg har forstaaet, at Partiet nok vilde gaa med, om det end var med sure Miner. Naa, det kommer ikke saa meget an paa Minerne, det kommer an paa den endelige Afgørelse i Rigsdagen.

Selve de Arealer, hvorpaa Fæstningsværkerne ligger, vil nu blive frigjort og kan bruges til noget andet i det civile Liv. Jeg vilde, hvis der bliver nedsat Udvalg, sætte Pris paa — selv om jeg ønsker, at Udvalget skal arbejde hurtigt —, at ogsaa Spørgsmaalet om, hvorledes man vil stille sig overfor Kommunerne derude, hvor Fæstningsværkerne ligger, maatte blive taget op. Det er mig bekendt, at f. Eks. Gladsaxe Kommune og ogsaa Lyngby-Taarbæk Kommune ønsker at føre Forhandling med Ministeriet om eventuelt at erhverve de paagældende Arealer. Jeg vil udtale Haab om, at der maa blive indledet saadanne Forhandlinger, saaledes at de Kommuner, hvor Fæstningsværkerne ligger, faar Fortrinsret til at købe disse Arealer, hvis de kan blive enige med Ministeriet derom.

Endelig vil jeg nævne Fæstningskanalen, som fører fra Lyngby Sø ud til Ermelunden. Denne Kanal ligger ganske vist ikke paa Statens Jord. Saa vidt jeg ved, har man kun forpagtet det Areal, hvorpaa den ligger, for saa lang Tid, som man havde Brug for Kanalen som Led i Københavns Landbefæstning. Men jeg vil ikke antage, at de paagældende Lodsejere vil gøre Forsøg paa at fylde Kanalen. Jeg vilde sætte Pris paa, om der kunde føres Forhandlinger om og træffes en saadan Ordning, at Kanalen blev sikret for Fremtiden. Der har nemlig i Lyngby-Taarbæk Kommune været Ønske fremme om med Tiden at inddrage den i et Slags Parkanlæg. Man har ønsket at sikre sig Arealer paa begge Sider af Kanalen for paa den Maade at skaffe sig et sammenhængende Parkanlæg fra Lyngby ud til Ermelunden. Derfor har dette Spørgsmaal nogen Interesse for denne Kommune, som Fæstningsværkerne jo i øvrigt har for Kommunerne derude.

Jeg beklager, at Spørgsmaalet om

Krudttaarnene paa Amager ikke er optaget paa Lovforslaget. Maaske det ikke er muligt at løse det i denne Forbindelse, men jeg vil dog spørge den højtærede Forsvarsminister, om der ikke skulde være en Mulighed derfor. Disse Krudttaarne virker i høj Grad generende derude. Man har fra Kommunerne paa Amager, Taarnby, Dragør o. s. v., Ønsker oppe om at anlægge en Strandvej helt ud til Dragør, men denne Plan hindres i høj Grad af disse Krudttaarne, af Hensyn til hvilke der stilles visse Krav om, at man skal holde sig i en bestemt Afstand med Veje og Færdsel. Selv om det nu ikke bliver ved denne Lejlighed, vi faar dette Forhold ordnet, vil jeg dog i denne Forbindelse udtale Ønsket om, at vi maa faa disse Krudttaarne bort, inden vi bliver endeligt færdige, eller naar vi er blevet endeligt færdige med Ordningen af vort fremtidige Militærvæsen.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling.

Niels Petersen: Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og uforandret Vedtagelse. I Forbindelse hermed vil jeg udtale en Beklagelse over, at der ikke, saaledes som Forholdene stiller sig paa det nuværende Tidspunkt, kan ventes Enighed mellem Rigsdagens Ting om at gaa videre og foruden Københavns Landbefæstning ogsaa at nedlægge en Række Kyst- og Søforter. Forsvarsministeren havde, som det blev nævnt af den ærede foregaaende Taler (Wilmann), for Militærkommissionen fremsat Forslag herom, et Forslag, der straks tiltraadtes af mit Parti saavel som af Socialdemokraterne; de Forter og Batterier, det drejede sig om, er allerede nævnte. Det vilde formentlig have været i sin Orden ufortøvet at lade disse Forter og Batterier dele Skæbne med Landbefæstningen. Venstres ærede Ordfører (Klaus Berntsen) nævnedes som en Grund til ikke at gøre det, at det var rimeligt at afvente de Henstillinger, der maatte fremkomme fra Folkenes Forbund med Hensyn til Ordningen af vort Militærvæsen. Jeg kan ikke skønne, at det er nogen rimelig Grund, naar Forholdet er det, at de Henstillinger eller Forslag, som kan fremkomme fra Folkenes Forbunds Raad, udelukkende kan gaa ud paa Indskrænkning i Militærvæsenet. At man paa Forhaand gaar den Vej, som Anbefalingen fra Folkenes Forbunds Raad vil lyde paa, kan ikke give Anledning til nogen